

har derfor været med sand Glæde, at jeg har hørt den ærede Indenrigsministers indgaende og forklarende Foredrag, hvoraf det fremgik, at der ogsaa for hans Vedkommende i Lovforslaget fandtes mange Ting, hvorved han havde Betæneligheder og til dels ret betydelige Betæneligheder. Jeg kan af den Grund fatte mig saa meget kortere, medens jeg ellers med stor Styrke vilde have gjort gjældende, hvad jeg tror, Alle ville være enige i, nemlig det særdeles Beklagelige i, at en større organisatorisk Lov, som f. Ex. Postloven, kommer til at foreligge dette Thing paa en Tid, da der, saa vidt man kan forudsæ, kun er saa Dage til dens Behandling og altsaa ringe Leilighed til nøiagtig Undersøgelse af Enkelthederne og endnu mindre Tid til moden Overveelse af Lovforslagets Følger i deres Helhed. Jeg kan fritage mig for at dvæle ved de mange Punkter, der ere fremhævede af den ærede Indenrigsminister, og jeg skal kun fremdrage nogle andre, der ogsaa have tilbraget sig min Opmærksomhed, og som jeg tror, vil gjøre det klart, at denne Lov trænger til Overveelse, forinden den vedtages. Blandt Andet vil jeg spørge, om man ikke tror, at det virkelig kunde gjøres Behov, at det stod klart for Medlemmerne, hvori den egentlig fornuftige Grund skal søges til, at Postvæsenet tror at kunne og ville befordre Brevkort billigere end almindelige Breve. At Staten leverer Materiale til Brevkort gratis, medens den Præstate maa betale det selv ved Breve, kan selvfølgelig ikke være nogen Grund dertil. Jeg vil ligeledes spørge, om man har gjort sig det klart, hvorfor Brevenes Maximalvægt her i Landet er sat til en saadan urimelig Høide som 50 Kvint, altsaa et halvt Pund eller 250 Gram, medens man i andre Lande og særlig ogsaa i vor egen internationale Postdeltagelse har sat Maximalvægten paa et Brev med enkelt Porto til 15 Gram, en Vægt, der forekommer mig fuldkommen tilstrækkelig og vistnok gennemsnitlig er Vægten for et almindeligt Brev. I et saadant almindeligt Brev kan der, hvad jeg saa tidt har Erfaring om, indlægges i almindeligt Postpapir 3 Ark, eller, hvis det er tyndt Papir, 4 Ark, og det maa anses for ganske tilstrækkelig. Her i Danmark er man imidlertid gaaet til en saadan Vægt som 250 Gram, altsaa det Sættendobbelte, hvorved Breve til sine Tider faae Karakteren af rene Pakkesager. Men endnu vigtigere stiller Sagen sig overfor Korsbaandsforsendelser, hvor man har indbrømt samme høie Maximaltært. Korsbaandsforsendelser, der i Reglen indeholde Bøger,

Bareprøver, Mønstre og deslige, have ifølge denne deres Natur netop næsten altid uden Nytte den højeste Vægt, i Mod sætning til Breve, der meget sjældent gaa op til den højeste Vægt. Jeg tror at turde sige „sjældent“; thi jeg er overbevist om, at i alt Fald de 75 pCt. af Breve langtfra naae ud over fra 10 til 20 Gram. Underledes derimod med Korsbaandsforsendelser. Derfor kunde man have forstaaet, at man vilde have havt Mere for dem, da de gennemsnitlig veie det Dobbelte, Tredobbelte, Firdobbelte, men saa nedtætter man tværtimod Portoen til det Halve. Jeg har søgt at finde en Forklaring af dette forunderlige Forhold, men det er ikke lykkedes mig; thi det, at det er vanskeligere at manipulere Korsbaand end Breve for Postvæsenet, kan dog ikke være Grunden. Korsbaand ere jo nemlig af forskjellig Form, snart ere de runde, snart aflange, snart firkantede o. s. v., og derfor tager Manipulationen længere Tid. Det kan altsaa ikke være Grunden. Heller ikke kan det være den, at Korsbaandsforsendelser sammen med Breve indeholde en Fare, idet saadanne Korsbaand, der for Eftersynet skal have aabne Sider, derigennem blive meget farlige Fængere for Brevkort og Breve, hvorved deres prompte Besørgelse forhindres. At der skulde være nogen større almen Interesse ved Korsbaandsforsendelser end ved Breve, er jo saa langt fra, at jeg heller ikke deri kan finde Grunden. Denne staar altsaa fuldstændig uforstaaelig for mig, og det Samme er Tilfældet med de andre Punkter, jeg har nævnt, de trænge vist til nogen Overveelse.

Men man mene nu om disse Ting, hvad man vil, sammenligner man det med de andre Ting, som ere blevne fremhævede af den ærede Indenrigsminister, ja er det givet, at Sagen har en anden Side. Nu veed man, at vort Postvæsen giver et grimme lille Overflud, og hvad værre er, at dette Overflud i Grunden kun er et rent nominelt, idet der aldeles ikke beregnes Noget til Forrentning af Postvæsenets meget kostbare Materiel, blandt Andet f. Ex. alle vore Posthuse, af de Summer, der ere bundne der, og det forekommer mig, at det dog er en af de almene Sætninger, som kan underskrives af de Fleste, at den Korrespondende selv bør betale Besørgelsen af sin Korrespondance, og at den ikke skal betales af andre Statsborgere. Er man enig om en saadan Grundsætning, vil man selvfølgelig ogsaa let blive enig om, at Postvæsenet i alt Fald burde bære sig selv. Jeg for mit Vedkommende forlanger ikke, at Postvæsenet skal være nogen Subtægtskilde